ఏటి ఒడ్డున నీటిపూలు

- కొలిపాక రమామణి

రమామణిగారు 29 యేళ్ళ వయసులో వ్రాసిన మొదటి నవల ఈ 'ఏటి ఒడ్డున నీటిపూలు'. పోటీల్లో బహుమతి గెలుచుకుంది. తర్వాత కన్నడపత్రికలో అనువాదమై సీరియల్ గా వచ్చింది. అప్పుడు పుస్తకరూపంలో వెలువడింది. ఆ తర్వాత నాలుగైదు సంవత్సరాల వ్యవధిలోనే 'వెన్నెల్లో పిల్లనగ్రోవి', 'గడ్డిపోచలు','హాలాహలంలో అమృతం' లాంటి పాఠకాదరణ పొందిన నవలలు వ్రాశారు. అప్పటి అన్ని ప్రముఖపత్రికలలోను, ఆకాశవాణికి కథలు కూడా వ్రాశారు.

(ప్రారంభం)

ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక ఉగాది నవలల పోటీలో ద్వితీయ బహుమతి పొందిన నవల (1968)

తాళ్ళూరు నాగేశ్వరరావు

కొలిపాక రమామణి

రావులపాటి సీతారాంరావు

కీలక ఉగాది నవలల పోటీలో విజేతలు

మొదటి బహుమతి పొందిన 'కొత్త ఇల్లు' నవలా రచయిత శ్రీ తాళ్ళూరు నాగేశ్వరరావు. జననం ఏప్రిల్ 1, 1934. స్వగ్రామం తెనాలి తాలూకా కొలకలూరు. సాగర్ విశ్వవిద్యాలయంలో ఆయన ఎమ్. కామ్., ఎల్. ఎల్‌బి. చదివారు. ప్రస్తుతం తెనాలి వి. ఎస్. ఆర్. కాలేజీలో కామర్స్ డిపార్టుమెంట్‌లో సీనియర్ లెక్చరర్‌గా పని చేస్తున్నారు. 1949 నుంచీ రచనలు కొనసాగిస్తున్నారు. ఇప్పటివరకూ ఆయన 13 నవలలూ, 500 కథలూ, కొన్ని నాటికలూ, వ్యాసాలూ రచించారు. ఒక్క "ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక" లోనే ఆయన కథలు 74 ప్రచురించబడ్డాయి. ఆయన రచించిన కొన్ని కథలు ఆంగ్ల, హిందీ, కన్నడ భాషల్లోకి తర్జుమా చేయబడ్డాయి.

రెండవ బహుమతి పొందిన 'ఏటి ఒడ్డున నీటి పూలు' నవలా రచయిత్రి శ్రీమతి కొలిపాక రమామణి. స్వస్థలం తూర్పు గోదావరి జిల్లాలోని కాకినాడ. హైస్కూలువరకూ ఆమె విద్యాభ్యాసం కాకినాడలోనే సాగింది. కాలేజీ చదువు నర్సాపురం, వాల్తేరులలో పూర్తి అయిన తరవాత కొంతకాలం ఆమె తిరుపతిలోని పద్మావతి స్త్రీల కళాశాలలో ఉద్యోగం చేశారు. మూడేళ్ళుగా భర్త ఉద్యోగరీత్యా ఆమె రాజస్థాన్‌లోని జయపూర్‌లో నివసిస్తున్నారు. ఆమె రచించిన కొన్ని కథలు పత్రికలలో ప్రచురించబడ్డాయి. కాని, నవలా రచనలో ఈ నవలే ఆమె ప్రప్రథమ ప్రయత్నం.

మూడవ బహుమతి పొందిన 'బ్రతుకు బొంగరం' నవలా రచయిత శ్రీ రావులపాటి సీతారాం రావు. జననం ఆగస్టు 4, 1943. స్వగ్రామం ఖమ్మం జిల్లాలోని ముదిగొండ. ఆయన ఖమ్మం కళాశాలలో బి. ఎ., నాగపూర్ విశ్వవిద్యాలయంలో ఎమ్. ఎ. చదివారు. ప్రస్తుతం గద్వాలలోని ఎమ్. ఎ. ఎల్. డి. గవర్నమెంట్ కళాశాలలో పబ్లిక్ ఎడ్మినిస్ట్రేషన్ లెక్చరర్‌గా పని చేస్తున్నారు. కథకులుగా ఆయన తెలుగు పాఠకలోకానికి చిరపరిచితులే.

"మేం పూలు తీసుకుని ఓ గంటలో వస్తాం" అంటూ పెళ్లి ఇంటిలోంచి బయట పడ్డారు చారుమతి, శ్రీదేవి. వాళ్ళ స్నేహితురాలు పద్మ పెళ్లి ఉదయమే అయింది.

"తొందరగా రండి. చీకటి పడగానే బంతులాట వేడుకలు ఉంటాయి." వెనకనించి పద్మ తల్లి వరలక్ష్మిగారి గొంతు వినిపించింది.

చారుమతి, శ్రీదేవి రిక్షా కట్టించుకుని మసీదు వీధికి వచ్చారు. మసీదుకు ఎదురుగా ఉన్న అంగట్లో మల్లెమొగ్గలు, జాజులు, గులాబీలు, సంపెంగలు గుట్టలుగా పోసి ఉన్నాయి.

"ఏం పూలు తీసుకుందాం?" శ్రీదేవి పూలవంక చూస్తూ అడిగింది.

"పద్మా వాళ్ళ నాన్నగారు సర్వవరం నుంచి మల్లెలు, కనకాంబరాలు, గులాబీలు

తెచ్చారుగా. మనం సంపెంగలు తీసుకుందాం" అంది చారుమతి.

రెండు రూపాయలు పెట్టి కొమ్మ సంపెంగలు కొని పొట్లం కట్టించారు. అప్పటికే చీకటి పడుతూంది. గబ గబా నడుస్తూన్నచారుమతిని ఆపింది శ్రీదేవి.

"ముందు మనం రాములవారి ఆలయంలోకి వెళ్లి పద్మ కోసం భగవంతుణ్ణి ప్రార్థిద్దాం. రా" అంది.

అక్కడికి కొంచెం దూరంలో ఉన్న రాములవారి ఆలయానికి వెళ్ళారు ఇద్దరూ. అప్పుడే పూజారి ఆలయం తలుపులు తీసి సీతారాముల విగ్రహాలకి పూలమాలలు అలంకరిస్తున్నాడు. ఇద్దరు ఆడపిల్లల్ని చూడగానే పూజారి పళ్ళెం తీసుకువచ్చాడు. చారుమతి అరి చేతిలో ఉన్న సంపెంగపూల పొట్లం విప్పి, సగం పూలు పళ్ళెంలో ఉంచింది. పూజారి నిర్లక్ష్యంగా వెళ్లి ఏవో మంత్రాలు అస్పష్టంగా గొణుగుతూ పూలు విగ్రహాల పాదాల ముందు విసిరేశాడు. పళ్ళు, కొబ్బరికాయ దొరకలేదని అతని చింత.

చారుమతి బాధపడింది. "చూశావా, అంత మంచి పువ్వులు నిర్లక్ష్యంగా ఎలా విసిరేశాడో? చక్కగా విగ్రహాలకి అలంకరించ కూడదా?" అంది శ్రీదేవి వైపు తిరిగి.

"మనం మాల కట్టి ఇస్తే వేసేవాడేమోనో పూజారి. మనదే తప్పు" అంది శ్రీదేవి కళ్ళు మూసుకుని భగవంతుడికి నమస్కరిస్తూ.

"పద్మకి మంచి భర్తని ఇయ్యి. వాళ్లిద్దరు చిలకా గోరింకల్లా, పిల్లా పాపలతో సుఖంగా కలకాలం బ్రతికేటట్లు చెయ్యి. పద్మ ఎప్పుడూ సంతోషంగా ఉండాలి." చారుమతి కూడా భగవంతుణ్ణి మనస్ఫూర్తిగా ప్రార్థించి కళ్ళు తెరిచింది. స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ రామారావు పేటలో ఉన్న పెళ్ళివారి ఇల్లు చేరేసరికి లోపల పందిట్లో సన్నాయి వినిపిస్తూంది. ఆడవాళ్ళంతా చక్కగా అలంకరించుకుని పట్టుచీరలు గరగరమంటూ ఉంటే హడావిడిగా తిరుగుతున్నారు. అందరి తలలోనూ మల్లెలు, గులాబీలు గుబాళిస్తున్నాయి. పందిరి మధ్య తివాసి పరిచారు. అక్కడే అగరుబత్తులు, పన్నీరుబుడ్డి గంధము, పూలదండలు, తమలపాకులు, పళ్ళు పళ్ళాలల్లో అలమరుస్తున్నారు ముత్తైదువులు.

"అమ్మయ్య! వచ్చారా?" అంది పద్మ స్నేహితురాళ్ళిద్దరినీ చూసి సంతోషంగా.

పద్మని లోపల గదిలో కూర్చోబెట్టారు. చుట్టూ అత్తగారూ, వారివైపు వారూ కూర్చున్నారు.

'ఎంత అందంగా ఉంది పద్మ!' అనుకుంది చారుమతి, పద్మని ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ. మల్లెపువ్వుల జడ కుట్టారు. అప్పుడే విచ్చుకుంటున్న ఎర్ర గులాబీ మొగ్గల దండ గుచ్చి జడ పైన మాల అమర్చారు. లేత నీలం పట్టు చీర కట్టారు. మెడలో తెల్లటి పొడవైన మల్లెపూల దండ వేశారు. అసలే పెద్దవైన పద్మ కళ్ళు తీర్చి దిద్దిన కాటుకతో ఇంకా అందంగా చేశారు. నుదుటిపైన తిలకం బొట్టు, బుగ్గన దిష్టి చుక్కలతో అప్పుడే దివి నుంచి దిగి వచ్చిన దేవతలా ఉంది పద్మ.

"ఎక్కడివర్రా సంపెంగ పూలు? అబ్బ ఒకటే సువాసన!" అన్నారు ఎవరో.

అప్పటి దాకా పద్మనే తన్మయత్వంతో చూస్తున్న చారుమతి ఒక్కసారి మేలుకొని సంపెంగ పూల పొట్లం తీసి, పళ్ళెం నిండా పూలు పోసి పద్మ చేతిలో పెట్టింది.

"ఇన్ని పూలు నేనేం చేసుకోను?' అంది పద్మ ప్రీతిగా పూల వంక చూస్తూ.

"పెట్టుకో!" అంది శ్రీదేవి, దారం తీసుకుని సంపెంగలు గుచ్చబోతూ.

"అవి అలా ఉంచమ్మా. రాత్రికి పక్కల మీద వెయ్యచ్చును" అంది పద్మ మేనత్త.

"అయ్యో! అన్ని పూలు పక్క మీద వేస్తే పాములు రాగలవు" అన్నారు ఎవరో హాస్యంగా.

అప్పుడే యౌవనంలో అడుగుపెట్టిన స్నేహితురాళ్ళు ముగ్గురు ఆ సంభాషణ విని ఎందుకో తెలియకుండానే సిగ్గు పడ్డారు. శ్రీదేవి మాల కట్టకుండా సంపెంగలు పళ్ళెంలోనే ఉంచేసింది.

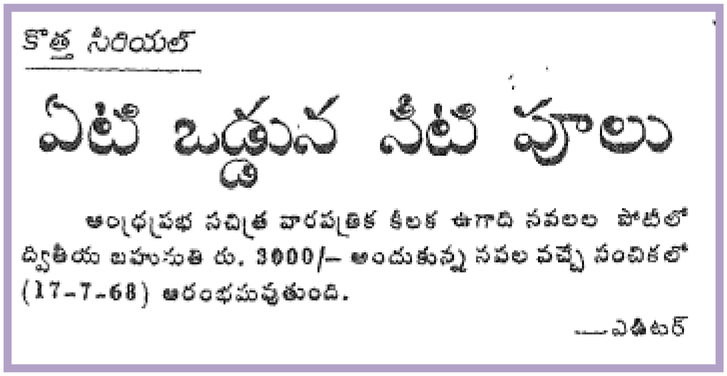
కొత్త సీరియల్

ఏటి ఒడ్డున నీటి పూలు

ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక కీలక ఉగాది నవలల పోటీలో ద్వితీయ బహుమతి రు. 3000/- అందుకున్న నవల వచ్చే సంచికలో (17-7-68) ఆరంభమవుతుంది.

—ఎడిటర్

"లేవండి వదినగారూ, వేళ మించి పోతూంది" అంటూ అంతలోనే వరలక్ష్మిగారు వచ్చి అందరినీ లేవదీశారు. పద్మని చేయి పట్టుకుని ఆప్యాయంగా ముందరి పందిట్లోకి నడిపించుకుని తీసుకెళ్లారు. పందిట్లో తివాసీమీద పెళ్ళికొడుకు మాధవరావు కూర్చుని ఉన్నాడు. పద్మని అతనికి ఎదురుగా కూర్చో బెట్టారు.

'రతీమన్మదుల్లా ఉన్నారు' అనుకున్నారు చుట్టూ ఉన్న స్త్రీలు వాళ్ళిద్దరిని చూసి. పద్మ ఛామనఛాయ. చక్కటి పొడుగూ, తగ్గ ఒళ్ళు, తీర్చి దిద్దిన కనుముక్కు తీరులతో అందంగా ఉంటుంది. ఆమె కంటే ఒక ఛాయ ఎక్కువ మాధవరావు. పద్దెనిమిది ఏళ్ళ పద్మకి. ఇరవై ఐదేళ్ళ మాధవరావు ఈడూ జోడూ.

ఆ సాయంకాలం బంతులాట తంతు అంతా ఆడవాళ్లదే. మగవాళ్ళంతా దూరంగా తప్పుకున్నారు. ఒంటరిగా మిగిలి పోయిన పెళ్లి కొడుకుకూడా పద్మ లాగే సిగ్గుపడుతూ ముభావంగా కూర్చున్నాడు.

మాధవరావు తల్లి కాంతమ్మ అతని పక్కనే కూర్చుంది. మగపెళ్లి వారి తాలూకు పెద్దావిడ ఒకరు పెళ్లి కొడుకును ప్రోత్సహించింది.

"బాబూ! ఇంకొంచం గంధం పుయ్యి. మెడ చేత్తో వంచి మరీ వెయ్యాలి దండ. సెంటు బాగా రాయి. దెబ్బ తగలదులే, ఆ పూలబంతి గట్టిగా విసురు."

మాధవరావు ప్రతి పనీ చెయ్యబోయే ముందు, 'ఆజ్ఞ కావాలి' అన్నట్టు తల్లి వేపు చూస్తున్నాడు. కాంతమ్మగారు ఇవేవి ఇష్టం లేనట్టు ముఖం చికాకుగా పెట్టుకుని కూర్చుంది.

దూరంగా తల్లీ కొడుకులను చూస్తున్న చారుమతి, శ్రీదేవి నవ్వుకున్నారు.

"అబ్బాయి మరీ అమ్మకూచిలా ఉన్నాడే" అంది శ్రీదేవి మెల్లిగా.

"పూర్వకాలం సరదాలని ఆవిడకి అయిష్టమేమో" అంది చారుమతి.

బంతులాట అవగానే విందు భోజనం చేసి పద్మ దగ్గిరా, తక్కిన వాళ్ళ దగ్గిరా సెలవు తీసుకుని ఇళ్ళకి బయలు దేరారు చారుమతీ, శ్రీదేవి.

"పద్మ ఎంతో మంచిది. అతనితో సుఖ పడుతుందంటావా?" అంది చారుమతి రిక్షాలో కూర్చోగానే.

"ఎందుకు సుఖ పడదూ? ఇది వాళ్ళ అమ్మకి, నాన్నగారికి ఒక్కర్తే కూతురైతే, అతను వాళ్ళమ్మకి ఒక్కడే కొడుకు. మంచి ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. పద్మకి ఏ కొరతా ఉండదు" అంది శ్రీదేవి, తనకు పద్మ సుఖపడడం మీద అపనమ్మకం లేనట్లు.

చారుమతి కాస్సేపు ఊరుకుని, "పద్మ పెళ్లి అయిపోయింది. తరువాత నీదే!" అంది.

"ఏమో, నీదే ముందవుతుందేమో?"

"నాది ఎలా అవుతుంది, దేవీ! నాకు లైన్ క్లియర్ కావాలిగా! నీకైతే ఈ బెడద లేదు. మీ అక్కలకు పెళ్లి అయిపోయింది. బావ సిద్దంగా ఉన్నాడు."

చారుమతి మాటలకు శ్రీదేవి నవ్వేసి ఊరుకుంది.

సూర్యారావు పేట లో తన ఇంటిముందు రిక్షా దిగబోతూ శ్రీదేవి చారుమతిని ప్రశ్నించింది.

"నువ్వు రేపు విశాఖపట్నం వెళ్ళడం ఖాయమేనా? దేనికిప్పుడు ప్రయాణం?"

"రేవతక్క ఉత్తరం వ్రాసింది. అక్కడ స్కూళ్ళల్లో ఏవో ఖాళీలు ఉన్నాయట. నేనక్కడి వెళితే బావ సహాయం చేస్తారట."

"పంతులమ్మ ఉద్యోగం కోసం అంత దూరం విశాఖపట్నం వెళ్ళడం అనవసరం అనిపిస్తూంది నాకు. ఉద్యోగం దొరికినా మీ నాన్నగారికి అక్కడినించి ఎంతో కొంత పంపాలి కదా? ఎంత పంపగలవు?"

"నిజమే, దేవి. కాని అమ్మ ఒప్పుకోవడం లేదు. ముందు ఎక్కడో అక్కడ ఉద్యోగంలో చేరిపోతే, నెమ్మదిగా కాకినాడలో చూసుకోవచ్చు అంటుంది. ఆవిణ్ణి చిన్నబుచ్చలేక విశాఖపట్నం బయలు దేరుతున్నా, నాకిష్టం లేకపోయినా."

"సరే, తిరిగి రాగానే మాయింటికి రా. విశేషాలన్నీ చెప్పాలి. విష్ యు గుడ్ లక్."

"థాంక్స్. గుడ్ నైట్."

శ్రీదేవి ఇంటి లోపలి వెళ్ళగానే, "గంజాం వారి వీధికి పోనీయ్" అని రిక్షావాడితో చెప్పి తన ఆలోచనలో పడిపోయింది చారుమతి.

చారుమతి, పద్మ కాకినాడలోనే పుట్టారు. ఒకే హైస్కూల్లో చదివారు. ఫోర్తుఫారంలో మధ్యలో వచ్చి కలిసింది వాళ్ళతో శ్రీదేవి. ఆమె నాన్నగారికి తరుచు బదిలీలు అయ్యే ఉద్యోగం. చదువు కోసం తన అక్కగారింట్లో కాకినాడలో ఉంచారు శ్రీదేవిని.

శ్రీదేవి మేనత్తగారి ఇల్లూ, వెనకాల పెరడూ పెద్దవి. పెరట్లో పెద్ద మామిడిచెట్టు కింద కూర్చుని చారుమతి, శ్రీదేవి, పద్మా కబుర్లు చెప్పుకునే వాళ్ళు. ప్రతి సాయంత్రం ఒక అరగంటైనా ఆ చెట్టు కింద గడపక పోతే ముగ్గురికీ ఆ రోజు వెలితిగా తోచేది. వయస్సుతో బాటు వారి స్నేహం కూడా పెరిగింది. ఒకే రకంగా పయనిస్తున్న వారి జీవితాలు మూడు మార్గాలుగా చీలిపోయాయి. ఎస్.ఎస్.ఎల్. సి. పరీక్షలు అవగానే, శ్రీదేవి కాలేజీలో ఇంటర్ మీడియట్ క్లాసులో చేరింది. చారుమతి టీచర్ ట్రైనింగ్ లో చేరింది. అమ్మ, నాన్నల ఆదేశం ప్రకారం పద్మ ఇంట్లో కూర్చుని వరుని కోసం నిరీక్షించింది. రెండేళ్ళ నిరేక్షణకి ఫలితం మాధవరావు లభ్యం కావడం. వేసంగిలో కళ్యాణ గడియ వచ్చింది.

'ఇక పద్మ మాకు దూరమయిపోతుంది' అనుకుంటున్న చారుమతి, "ఏ ఇల్లమ్మా?" అన్న రిక్షావాడి కేకతో ఈ లోకంలో పడింది.

"అదే, కొళాయి పక్క ఇల్లు."

2

చారుమతి తలుపు శబ్ధం చెయ్యగానే డాబా మీది నుంచి దిగివచ్చి శాంతమ్మ తలుపు తీసింది.

"నిద్ర పోతున్నారా అంతా? ఇంత నిశబ్దంగా ఉంది" అంది చారుమతి లోపలి అడుగు పెడుతూ.

"గంట ఎంత అయిందనుకున్నావ్! పది దాటింది. అందరు పడుకున్నారు. పెళ్లి ఇంట్లో కూర్చున్న నీకు ఎంత పొద్దు పోయిందో తెలిసి ఉండదు" అంది శాంతమ్మ.

చారుమతి గబగబా బట్టలు మార్చుకుని కింద దీపం ఆర్పి, డాబా మీదికి వెళ్ళింది. వాళ్ళ డాబా చిన్నది. సన్నగా పొడుగ్గా ఉంటుంది. మనిషి అడ్డంగా పడుకుంటే, కాళ్ళు దాటుకుంటూ వెళ్ళాలి. డాబా అంతా ఇంట్లో మనుషులతో నిండి పోయింది. ఒక రకంగా చెప్పాలంటే ఇరుగ్గా ఉంది. చారుమతి తల్లి పక్కనే పడుకుంది. శాంతమ్మ పద్మ పెళ్లి విషయాలు అడిగింది.

"అయితే మామగారు లేరా? అత్తగారేనా? ఒక్కడే కొడుకా? పోనీలే, ఆడపడుచుల పోరు ఉండదు మీ పద్మకి. అత్తగారు మంచిదిలాగే కనబడిందా?"

"ఆవిడ చాలా చిన్నదానిలా ఉందమ్మా. నలభై ఏళ్ళు ఉంటాయేమో! చాలా అందంగా ఉంది. పాపం, బొట్టూ అదీ పెట్టుకుంటే ఇంకా బాగుంటుందేమో."

"మీ పద్మ అదృష్టవంతురాలు! మంచి మొగుణ్ణి సంపాదించింది."

శాంతమ్మ గొంతులో కొంచెం ఈర్ష్య కూడా తొంగి చూసినట్లు అనిపించింది చారుమతికి.

మాట్లాడుతూనే నిద్ర పోయింది శాంతమ్మ. చారుమతికి నిద్ర రాలేదు. " ఆ సంపెంగపూలు అలా ఉంచమ్మా! రాత్రి పక్కల మీద వెయ్యచ్చు." పద్మ మేనత్త మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. అంటే, ఈ రోజు శోభనం చేస్తారు. పద్మని గదిలోకి పంపించి ఉంటారు. తెల్లచీర కట్టారేమో! భర్తతో ఏం మాట్లాడుతుంది? ఇద్దరూ ఒకే గదిలో ఎలా గడుపుతారు?

పద్మ పెళ్ళిలో నుంచి తనకు జరగబోయే పెళ్లి లోకి వెళ్లి పోయాయి చారుమతి ఆలోచనలు. తను ఎవరిని పెళ్లి చేసుకుంటుంది? అతను ఎలా ఉంటాడు? శోభనం నాడు రాత్రి తాను ఎలా ఉంటుంది? తరువాత ఏం ఆలోచించాలో తెలియలేదు. ఆలోచనలు ఉక్కిరిబిక్కిరి చేశాయి.

చారుమతి ఊహించినట్లు ఆ రోజు రాత్రి పద్మ శోభనం గదిలో ప్రవేశించ లేదు. రాత్రి పది గంటలకి వరలక్ష్మి సావకాశంగా కూర్చున్న వియ్యపురాలి తగ్గిరికి వెళ్లి అడిగింది.

"ఏమండీ, వదినగారూ, సావకాశంగా కూర్చున్నారు? రాత్రి ఏర్పాట్లు ఏం చెయ్యాలో చెప్పలేదు."

"రాత్రికి ఇంకేం ఏర్పాట్లు ఉన్నాయి? రేపు తెల్లవారుఝాము బండికి అమ్మాయిని తీసుకుని మేం మద్రాసు వెళతాం" అంది కాంతమ్మ.

వరలక్ష్మి ఆశ్చర్య పోయింది. కొంచెం తటపటాయించింది.

"ఏదో ఆ కార్యం అడ్డు కూడా ఈ రోజే తీర్చేయ్యాలనుకున్నాము" అంది మెల్లిగా

"పిల్ల అత్తవారింట్లో శోభనం చేసుకోవడం మా ఆచారం. మా ఇంట్లోనే చేసుకుంటాం." ముభావంగా అంది కాంతమ్మ.

వరలక్ష్మి నిరుత్సాహ పడింది. కాని రోజంతా పెళ్లి హడావిడిలో అలిసిపోయిన పద్మ ఇవేవి పట్టించుకోకుండా ఆదమరిచి నిద్ర పోతోంది అప్పటికే.

చారుమతీ, శ్రీదేవి ప్రేమతో ఇచ్చిన పువ్వులు వ్యర్థంగా వాడిపోతూ ఆమె పక్కనే ఉండిపోయాయి.

3

చారుమతికి మెలకువ వచ్చేసరికి బాగా తెల్లవారి పోయింది. పక్కన చూస్తే డాబా అంతా ఖాళీగా ఉంది. దూరంగా మాత్రం శంకరం ముఖం నిండా ముసుగు పెట్టుకుని పడుకుని ఉన్నాడు.

'అయిదుగురి అమ్మాయిల మధ్య అపురూపంగా అబ్బాయిగా పుట్టడం ఎంత అదృష్టం!' అనుకుంది మనసులోనే. శంకరం పొద్దున్న పదిగంటల దాకా నిద్ర లేవడు. ఎంత ఆలస్యంగా లేచినా అడిగే వాళ్ళుండరు. శంకరం ఏం చేసినా చెల్లుతుంది ఇంట్లో. నెలకు అయిదు, ఆరు సినిమాలైనా చూస్తాడు. "వాడికేమే మగమహారాజు!" అంటూ శంకరానికి మద్దతు వస్తుంది మామ్మ. చారుమతికి ఆ మాట వింటే ఒళ్ళు మండుతుంది. అబ్బాయి పొడిచేసేదేమిటో?

"అక్కా! అమ్మ లేవమంటూంది. రైలుకు వేళ అయిపోతూందిట." కిందనుంచి మాలతి గట్టిగా కేక పెట్టింది.

చారుమతికి వెంటనే తన ప్రయాణం గుర్తుకు వచ్చి, పక్క చుట్టి కిందికి వెళ్ళింది. వరండాలో ఏదో రాసుకుంటున్నాడు సూర్యారావు.

"అమ్మా చారూ! ఇప్పుడే లేచావా?" అంటూ పలకరించాడు.

"ఏం నాన్నా? పిలిచావా?" దగ్గిరికి వెళ్ళింది చారుమతి.

సూర్యారావు ఎందుకో తటపటాయించాడు కాస్సేపు.

"ఏం లేదమ్మా. నువ్వు ఒక్కర్తివీ విశాఖపట్నం వెళ్ళగలవా? భయం లేదు కదా?" సందేహిస్తూ అడిగాడు.

చారుమతి ఆలోచించింది. తనకు తోడు కావాలంటే ప్రయాణానికి రెట్టింపు ఖర్చు అవుతుంది.

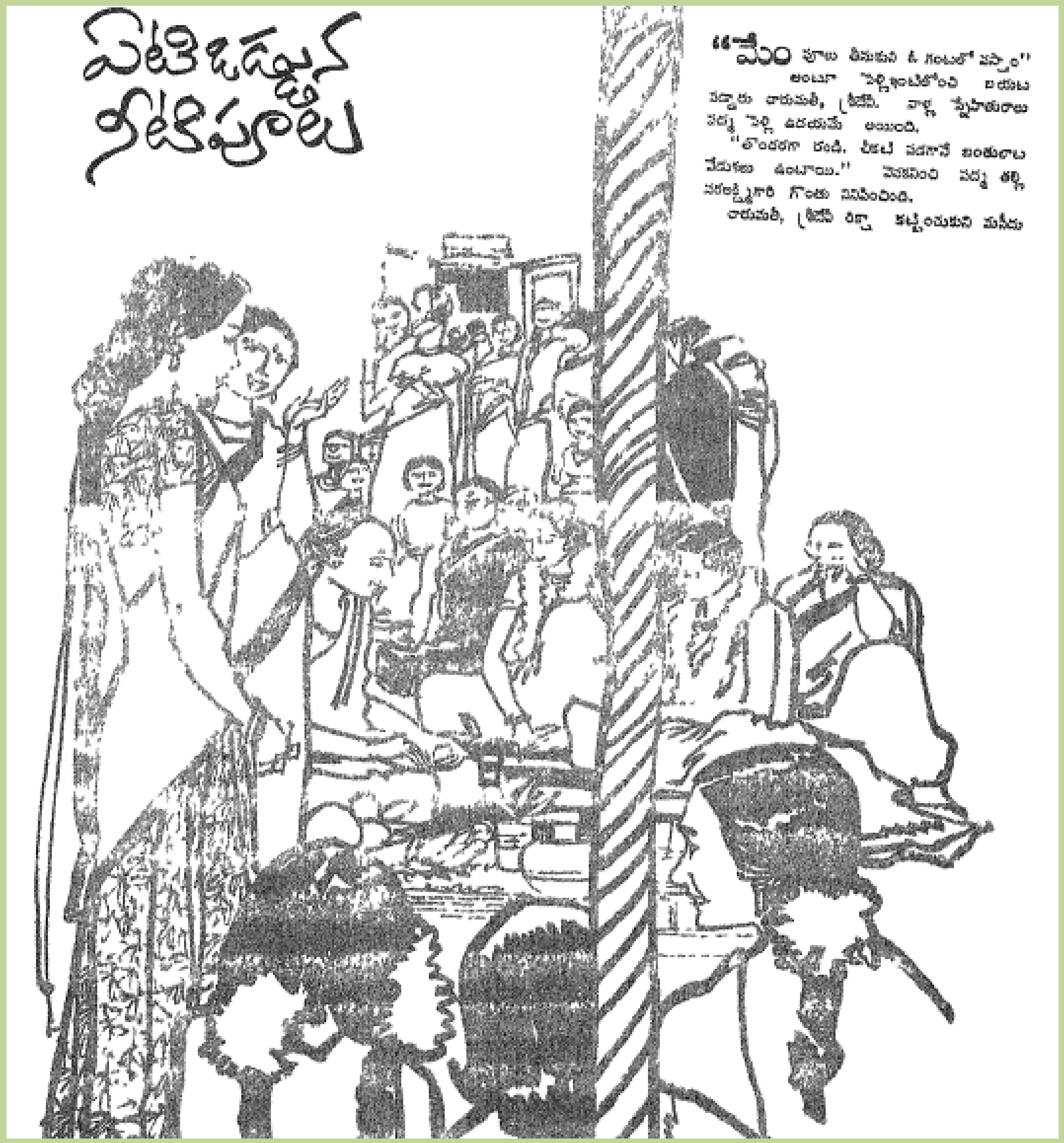

"నాకేమి భయం లేదు నాన్నా."

దిగులు తీరినట్టు ఒక నిట్టూర్పు విడిచాడు సూర్యారావు.

"నిన్ను పదిగంటలకు మెయిల్లో ఎక్కించి నేను కోర్టుకు వెళతా. తొమ్మిదింటికంతా సిద్దంగా ఉండు" అని తిరిగి తన పనిలో తల దూర్చాడు. తను పాతికేళ్ళుగా గుమాస్తాగా పనిచేస్తున్న ప్లీడరుగారు చనిపోతే, రెండేళ్లుగా కొత్త ప్లీడరు దగ్గర చేరాడు సూర్యారావు. ఈయన దగ్గిర చేరినప్పటినించీ పని ఎక్కువైంది అతనికి.

ఒక చిన్న పెట్లో బట్టలతో, చిన్న బుట్టలో రేవతి కోసం శాంతమ్మ కట్టి ఇచ్చిన పిండివంటలతో స్టేషను చేరింది చారుమతి. ఒక్కర్తిని పంపడానికి భయపడుతున్నాడు సూర్యారావు. మెయిల్లో కాకినాడ నించి విశాఖపట్నం వెళ్ళాలంటే చాలా ప్రయాస. కాకినాడ నుంచి ఏ ఊరు వెళ్ళాలన్నా సామర్లకోట లో మారాలి. ఊరు పెద్దదయినా, అన్ని సౌకర్యాలు ఉన్నా, ప్రయాణ సౌకర్యాలు, రైళ్ళ సౌకర్యాలు లేక కాకినాడ పౌరులు పెక్కు ఇబ్బందులు పడతారు. కాకినాడ నించి తిన్నగా హౌరా దాకా వెళ్ళే బోగీ ఒకటి సామర్ల కోటలో మెయిలుకు తగిలిస్తారు. కాని ఆ బోగీలో ఒకే ఒక చిన్న మూడవ తరగతి పెట్టె ఉంటుని. బోగీ ప్లాట్ ఫారం మీదికి రాక మునుపే కూలీల సాయంతో ప్రయాణికులు ఎక్కేస్తారు. అది ప్లాట్ ఫారం మీదికి వచ్చేసరికే కిటకిట లాడుతూ పిప్పళ్ళ బస్తాలా తయారవుతుంది. అందులో ఎక్కిన ప్రయాణికుల అవస్థ వర్ణించలేము! అది పెద్ద నరకయాతన! ఎక్కిన వాడు దిగలేడు. దిగిన వాడు ఎక్కలేడు. లోపల పిల్లల, స్త్రీల యాతన మరీ అధ్వాన్నం. లావేటరీకి వెళ్ళాలన్నా వీలవక కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతం అవుతుంది స్త్రీలకు.

సూర్యారావు, చారుమతి స్టేషనుకు వచ్చే సరికే ఆ మూడవ తరగతి పెట్టె నిండిపోయి మనుష్యులు వేళ్ళాడుతున్నారు. చేసేది లేక వేరే పెట్టెలో కూర్చుంది చారుమతి.

"నువ్వేం భయపడకు నాన్నా! సామర్లకోటలో జాగ్రత్తగా దిగి మెయిల్లో ఎక్కుతానులే. నేనేం చిన్నదాన్నా? పగలు ప్రయాణమేగా!" అంది చారుమతి తండ్రి దిగులు చూసి.

అయినా సూర్యారావుకు తృప్తి కలగలేదు. భారంగా దిక్కు తోచని వాడిలా నుంచున్నాడు. కాసేపు ఉండి, "నేనలా రైలంతా చూసి వస్తానమ్మా, ఎవరైనా తెలిసివాళ్ళు కనిపిస్తారేమో? నీకు సాయంగా ఉంటారు" అని వెనక పెట్టె వైపు నడిచాడు.

'ఎందుకు నాన్న ఇంత దిగులు పడతాడు?' జాలిగా నవ్వుకుంది చారుమతి.

బండి ఇక రెండు నిమిషాలలో కదలబోతూంది అనగా సూర్యారావు ఒక నూతన వ్యక్తిని వెంటబెట్టుకుని వచ్చాడు. అతని వెనకే కూలీ ఒక సూట్ కేసూ, హోల్డాలు పట్టుకు వచ్చి చారుమతి ఎదురు సీటులో పెట్టాడు.

"ఈమేనండీ మా అమ్మాయి, చారుమతి. ఒక్కత్తే విశాఖపట్నం వెళుతోంది. ఒంటరిగా ఇదే మొదటిసారి ప్రయాణం. మరేం లేదు. సామర్ల కోటలో బండి మారినపుడు మీరు కొంచెం సహాయం చేస్తారుగా?" సూర్యారావు చారుమతిని పరిచయం చేశాడు.

"మీరింతగా చెప్పాలా గుమాస్తా గారూ! ఆ మాత్రం సహాయం చెయ్యలేనా? మీరేం దిగులు పడకండి. అమ్మాయిని క్షేమంగా విశాఖపట్నం చేర్చడం నా బాధ్యత. ఇక మీరు నిశ్చింతగా ఇంటికి వెళ్ళండి." నవ్వుతూ అన్నాడు అతను.

చారుమతి తెల్లబోయి 'ఎవరా ఇతను?' అనుకుంటూ చూసింది. అతనికి ముప్పై ఏళ్ళు ఉండవచ్చు. కొద్దిగా లావుగా ఉన్నాడు. పొడుగైనా, లావుమీద కొంచం పొట్టిగా కనిపిస్తున్నాడు.

"ఈయన రాధాకృష్ణగారమ్మా! మా ప్లీడరు గారి అబ్బాయి. ఈయన కూడా ఈ మధ్యే లా పాసై ప్రాక్టీసు పెట్టారు." చారుమతి సందేహాలు తీర్చాడు సూర్యారావు.

గార్డు విజిల్ ఊదాడు. రైలు కదిలింది.

"అమ్మా! జాగ్రత్త! వెళ్ళగానే ఉత్తరం రాయి. రాధాకృష్ణగారు సామర్లకోటలో సహాయం చేస్తారు. భయపడకు." సూర్యారావు మాటలు రైలు శబ్దంలో కలిసి పోయాయి. కనిపించేంత వరకు తండ్రిని చూస్తూ చెయ్యి ఊపింది చారుమతి.

'నాన్న ఎంత చిక్కి పోయాడు! వయస్సు కంటె ముసలివాడిలా కనిపిస్తున్నాడు. నేను ఉద్యోగంలో చేరగానే పని సగం తగ్గించుకోమని చెప్పాలి.' మనస్సులో తండ్రిని గురించి బాధ పడింది. తండ్రి అంటే ఎంతో ప్రేమ, జాలి చారుమతికి. అతనికి పిల్లలంటే తగని అపేక్ష. వాళ్ళ కోసమని శక్తికి మించిన పని చేస్తాడు. ఎంత పని చేసినా, నిజాయితీ పరుడైన సూర్యారావు సంపాదన ప్లీడరు గుమాస్తాగా ఏ మాత్రం? అతని సంపాదనలోనే ముసలితల్లీ, భార్యా, అయిదుగురి పిల్లల పోషణ గడవాలి. అతను ఎప్పుడూ మోయలేని బరువు మోస్తూ కుంగి పోయినట్లు ఉంటాడు.

తండ్రిని గురించిన ఆలోచనలతో కిటికీ దగ్గిరే పరాకుగా కూర్చున్న చారుమతి, సామర్లకోట స్టేషను చూసి, "అరే! అప్పుడే వచ్చేసిందా!" అనుకుని ఆశ్చర్య పోయింది.

రాధాకృష్ణ తన సామానుతో బాటు చారుమతి సామాను కూడా కూలీ చేతికి ఇచ్చాడు. ఇద్దరూ ఇవతలి ప్లాటుఫారం నుంచి అవతలి ప్లాటుఫారం మీదికి మారారు. సామాను ఆడవాళ్ళ వెయిటింగ్ రూములో పెట్టించి, "మీరిక్కడే కూర్చోండి. మెయిల్ ఎంత లేటో కనుక్కుని వస్తాను" అని వెళ్ళాడు అతను.

"రెండు గంటలు లేటుట!" అన్నాడు కాసేపయినాక వచ్చి.

"అబ్బ" అంది విసుగ్గా చారుమతి.

"కాంటీనుకు వెళ్లి కాఫీ తాగుదాం, రండి" అన్నాడు అతను.

అప్పుడే పరిచయమైన అతనితో వెళ్ళడానికి సంశయించింది చారుమతి.

"మీరు వెళ్ళండి. నేనిక్కడే కూర్చుంటాను" అంది.

"ఫరవాలేదు. రండి. వైజాగ్ దాకా మళ్ళీ ఏం దొరకవు" అంటూ బలవంతం చేశాడు అతను.

కాంటీన్ ఖాళీగానే ఉంది.

"రెండు వడలు, రెండు కాఫీ" అని సర్వరుకు చెప్పి, టేబిల్ మీద రెండు చేతులూ ఆన్చి ముందుకు వంగి కూర్చున్నాడు రాధాకృష్ణ. చారుమతి మొహమాట పడుతూ కూర్చుంది.

"మీ పేరు ఏమిటి? మీ నాన్నగారు ఏదో కొత్తపేరు చెప్పారు. మరిచిపోయాను." నిశబ్దాన్ని భంగం చేస్తూ అడిగాడు.

"చారుమతి."

"బాగుందండీ మీ పేరు."

"మా నాన్నగారు ఆడపిల్లల పేర్లు మాత్రం మంచివి పెట్టారు. రేవతి, భానుమతి, చారుమతి, మాలతి, భగవతి... మా పేర్లు."

"ఏమిటేమిటీ! మీరు అయిదుగురు అక్క చెల్లెళ్ళా? సూర్యారావుగారికి ఇంతమంది పిల్లలని ఇన్నాళ్ళు నాకు తెలియనే తెలియదు." ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు రాధాకృష్ణ.

"నాకో అన్న కూడా ఉన్నాడు. పేరు శంకరం."

"ఏం చేస్తున్నాడు?"

"బి.ఎ. ఆఖరు సంవత్సరం లోకి వచ్చాడు. నా కంటే వాడు ఒక్క సంవత్సరమే పెద్ద."

"మీరేం చదువుతున్నారు?"

"నా చదువు ఆగి పోయిందండీ. ఎస్.ఎస్.ఎల్.సి. పాసయ్యాను. ట్రెయినింగ్ పూర్తి చేశాను,"

"అదేం? మీరు కాలేజీలో ఎందుకు చేరలేదు? పై చదువుల మీద ఆసక్తి లేదా?"

"ఎందుకు లేదు? కాలేజీలో చదివి డిగ్రీ తీసుకోవాలని నాకెంతో కోరిక. ఎస్.ఎస్.ఎల్.సి. లో నేను మా స్కూలుకు ఫస్టు వచ్చాను. అయితేనేం? అందరికి అన్ని కోరికలూ తీరుతాయా?" చారుమతి బాధగా అన్నది.

"మీ కింత తెలివితేటలు ఉండీ చదువుకునే అవకాశం లేకపోవడం చాలా అన్యాయం. మీ నాన్నగారు ఎలాగో కష్టపడి మిమ్మల్ని చదివించ వలసింది."

"మా అన్నని చదివించడానికే మా నాన్నగారు ఎంతో కష్టపడుతున్నారు. మా రేవతక్క పెళ్ళికి చేసిన అప్పు తీరలేదింకా. ఇక ఆడపిల్లలని కూడా కాలేజీలో ఎక్కడ చదివించ గలరు?"

రాధాకృష్ణ ఏదో ఆలోచిస్తూ అన్నాడు. "నాకు ఇన్నాళ్ళూ మీ సంగతులు ఏమీ తెలియవు. సూర్యారావుగారు రోజంతా మా నాన్నగారి దగ్గిర పని చేసినా ఇంటి సంగతులు ఏమీ చెప్పరు."

"తెలిసి మాత్రం మీరు చెయ్యగలిగింది ఏముంది?" ఎవరి బాధలు వాళ్ళు పడాలి అన్న ధ్వనితో అంది చారుమతి

ఇంతలో వడ, కాఫీ వచ్చాయి. ఎవరి ఆలోచనలో వాళ్ళు ఉండిపోయి, అవి ముగించి బయటికి వచ్చారు ఇద్దరూ.

ఆడవాళ్ళ వెయిటింగ్ రూములో చారుమతిని కూర్చోబెట్టి అలా తిరిగి రావడానికి వెళ్ళాడు రాధాకృష్ణ.

వెయిటింగ్ రూము బయటే పిల్లని చంకనెత్తుకుని ఒకావిడ నిలబడి ఉంది. చూడడానికి కోనసీమ స్త్రీలా ఉంది. బందారు లంక ఎర్ర జరీ చీర, జరీ అంచున్న తెల్ల రవిక, మెడలో బరువు... చంద్ర హారం, జడనిండా పూలు, కాళ్ళకి పసుపూ. ఆవిడ చారుమతిని చూస్తూనే అడిగింది.

"అత్తగారింటికా, పుట్టింటికా వెళ్ళడం?"

ప్రశ్న విని తెల్ల బోయింది చారుమతి. "మా అక్కా వాళ్ళ ఇంటికి."

"మీ ఆయనా?"

"కాదు." అక్కడ నుంచోకుండా రూము లోపలికి వెళ్లి పోయింది చారుమతి.

"పైవాళ్ళ విషయాలలో ఇంత కుతూహలం ఎందుకో?" అని విసుక్కుంది. కాని ఆమె ప్రశ్నలో పరాయి మగవాడితో చనువుగా తిరగకూడదనే ఆలోచన ఉదయించింది చారుమతిలో.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments